

El rastre d'un cargol

Un relat de: [Entremons](#)

Portava temps preparant-se per a aquell moment. Potser fins i tot havia arribat al punt en que desitjava que allò esdevingués. De fet, les agulles del rellotge no havien deixat de retrocedir mentre es projectaven en un galop convuls sobre un temps aparentment estàtic.

Intuïa que estava preparada per viure l'estocada gairebé definitiva que eliminaria de manera inexorable el desig de desig, que soterraria la trampa mortal en la qual es trobava instal·lada. Li resultava difícil diferenciar la policromia dels seus anhels, saber-ne distingir el tacte. Els seus dits soporosos seguien confonent la rugositat del vellut amb una suavitat estellada. Havia hagut d'aprendre a desconfiar de la barreja indissoluble de pensaments, emocions i projeccions pentinades permanentment pel raspall aspre de la por que sovint l'assetjaven. Malgrat tot, li calia refiar-se del seus dits malmesos. La confusió havia deixat el seu cos en una sort de sinestèsia atordidora però, la confirmació tàcita de la lleugeresa amb la qual havia estat suprimida de la vida aliena, que tan profundament sentia, li era necessària i per això creia identificar-la amb nitidesa. Potser fins i tot era el mateix dolor qui encara encoratjava a la imaginació perversa a inventar proves acusatòries perquè, multiplicant el mal momentàniament, pogués arribar a desfer-se'n. De fet, per passar tot aquell tràngol feridor, havia hagut d'esborrar-se primer a ella mateixa, amb la intuïció fonda que ho pagaria. El miratge es trobava en creure que hi havia hagut algú a qui suprimir. Senzillament ell no l'havia estimat mai. Ni tan sols havia deixat un tènue rastre de cargol als seus poemes...

Aquell dia s'havia vestit amb un jersei gairebé fluorescent, de reixa calada, que amagava els seus braços i el seu ventre rodó en un gest de valenta tímidesa. El color iridiscent creava una aura de seguretat aparent al seu voltant, però també feia que es deshidratés per moments sota el ritme excessivament sincopat de la xafogor insuportable d'aquell estiu arribat d'una sotragada. Li calia però, aquella capa fúcsia. Sobre la seva pell humida feia el mateix efecte que la disfressa d'un superheroi, infonia la fortalesa necessària per a afrontar la intuïda gesta en un dia en que la debilitat regnava.

Quan, després d'aturar-se per a fer una cervesa encoratjadora i dissipadora de la pal·lidesa del dia, va arribar a la sala de concerts, el primer que van fer els seus ulls automatitzats va ser cercar-lo, involuntàriament. No li calgué gaire més que una llambregada per trobar-lo assegut a tercera fila, xerrant enrioladament amb una rossa de faldilla curta. Era la rossa de sempre però aquest cop en un context premeditat, que dificultava la justificació d'una combinació filla de la casualitat. Si més no, seguia sent la rossa que l'acompanyava de tant en tant des que ella havia estat vaporitzada de la seva vida. Vaporitzada...

En aquell moment va creure que la imatge prevista tornaria a salar el seu rostre, que la taquicàrdia seguiria essent incontrolable, que, un cop més, sentiria el seu cos trèmul desfent-se com una estàtua de sorra engolida per una onada. Però no. No aconseguí desempallegar-se de la inseguretat i el cinisme àcid que acostumava a acompanyar aquells moments, però no s'esfondrà. Ni tan sols quan unes hores després arribà a casa i relliscà sobre el llit àrid, llargues nits xopat amb aigua de mar baixa. El problema no era la rossa, ni ella ni qualsevol de les moltes altres que anaven passant cíclicament pels seus braços. Aquella última rossa tan sols encarnava la metàfora que concentrava tota la seva indiferència i oblit. I això ja feia massa temps que ho sabia.

L'endemà va pensar que potser s'apropava al punt màgic del no retorn. Era una sensació extranyament precisa la dels seus peus començant a arrelar en una terra llaurada amb l'arada de la nostàlgia i regada amb la sal del seu propi pit. Curiosament, aquell establiment en un espai, un cos i un temps, l'alliberava, emplomant-la sencera.

Li semblà, o volgué creure, que el gran dia de la indiferència no infligida s'apropava. El gran dia de l'esclat de l'amor veritablement lliure per aquell a qui un dia va (mal)estimar començava a dibuixar-se en un cel encara tèrbol. I volia estar trista, com per costum. Però no, ja no podia.